

Nr 825

Av fru Ekendahl m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 52, angående riktlinjer för arbetsmarknadspolitiken, m. m.

(Lika lydande med motion nr 672 i Första kammaren)

Reduceringsregler för utbildningsbidrag

Genom beslut vid 1964 års riksdag (SU 1964: 11 rskr. 11) reduceras utgående grundbidrag (f. n. 410 kronor) för gift kvinna med hänsyn till makes inkomst, dock inte till lägre belopp än halva grundbidraget.

Arbetsmarknadsutredningen konstaterar att denna ändring i bestämmelserna innebär en klar försämring för de gifta kvinnorna. Bestämmelserna bör, anser utredningen, vara så utformade att de stimulerar icke yrkesverksamma kvinnor att via utbildning återgå till arbetsmarknaden. Det finns alltså, framhåller utredningen, starka skäl som talar för en återgång till det tidigare tillämpade systemet, nämligen att grundbidraget utgår oavkortat till alla kvinnor såväl som män utan egen inkomst.

Utredningen tar också upp reduktionen av grundbidraget på grund av bidrag för frånskild make, och även där förordas från utredningens sida att grundbidrag skall utgå oavkortat.

Vid remissbehandlingen av arbetsmarknadsutredningens betänkande har såväl LO som TCO tillstyrkt utredningens förslag i detta avseende.

Departementschefen anser sig inte i proposition nr 52/1966 kunna biträda utredningens förslag. Från departementschefens sida anföres bland annat tveksamhet om ett återinförande av tidigare gällande bestämmelser kan ha någon avsevärt ökad rekryteringseffekt. I propositionen anförs samtidigt att en vidgad omskolningsverksamhet även i fortsättningen blir det mest verksamma arbetsmarknadspolitiska medlet för att tillgodose kvinnornas ökade yrkesintresse och att verksamheten bör ge ökat utrymme för mera kvalificerade utbildningsalternativ, vilket i sin tur förutsätter längre utbildningstid.

Departementschefen har vidare i propositionen om riktlinjerna för arbetsmarknadspolitiken framtida utformning uttryckligen framhållit att någon särbehandling efter arbetstagarnas kön inte bör komma i fråga när det gäller de arbetsmarknadspolitiska medlens användning.

Att behålla reduceringsregler, som står i strid mot principerna för arbetsmarknadspolitiken och som enligt uttalanden av arbetsmarknadsstyrelsen

verkar återhållande på rekrytering av kvinnor till yrkesutbildning, kan inte anses vara förenligt med en i övrigt progressiv och aktiv arbetsmarknadspolitik.

Enligt vår mening bör det endast vara den egna inkomsten som skall bli föremål för prövning och som skall vara avgörande vid en eventuell reducering av bidraget. I diskussionerna omkring denna fråga har ofta talats om de kvinnor, som uppbär änkepension antingen genom folkpensioneringen eller ATP, och att dessa kommer i ett ogynnsamt läge, eftersom pensionen måste räknas som egen inkomst. I samma situation kan de hem- och fränskilda kvinnorna anses vara då de uppbär underhållsbidrag för egen del. Enligt vår mening bör det ges möjligheter att modifiera bestämmelserna för de grupper som har särskilt svaga inkomster. Det bör, enligt motionärernas uppfattning, vara möjligt att i sådana fall genom en generös tillämpning och en anpassning till de olika förhållandena kunna eliminera de orättvisor som en återgång till de tidigare bestämmelserna i dessa fall skulle medföra. Därigenom ökas också stimulanseffekter för dessa grupper att genomgå yrkesutbildning. Principen för erhållande av helt grundbidrag bör enligt vår uppfattning vara, att så snart det inte är fråga om egen inkomst bör sådant utgå.

Med hänsyn till vad ovan anförts föreslås,

att riksdagen vid behandling av proposition nr 52 punkt C 13 måtte besluta att makes inkomst inte skall ha någon reducerande effekt på grundbidraget i arbetsmarknadsstyrelsens utbildningsbidrag.

Stockholm den 30 mars 1966

<i>Sigrid Ekendahl (s)</i>	<i>Gördis Hörnlund (s)</i>	<i>Viola Sandell (s)</i>
<i>Nancy Eriksson (s)</i>	<i>Anna-Greta Skantz (s)</i>	<i>Erik V. Johansson (s)</i>
<i>Gunbjörg Thunvall (s)</i>	<i>Hans Hagnell (s)</i>	<i>Gunnel Olsson (s)</i>
